

INICIJATIVE

Uloga „Zlatne harfe” u postupnoj obnovi liturgijskog pjevanja u našoj domovinskoj Crkvi

Miće Pinjuh, Kočerín

Iako se zadnjih godina, zahvaljujući izričitoj susretljivosti našeg katoličkog tiska, dosta pisalo o »ZLATNOJ HARFI«, kao novoj glazbeno-liturgijskoj inicijativi u našoj domovinskoj Crkvi, ipak ljudima, stječe se dojam, još uvijek nedostaje jedna cjelovitija i iscrpnija informacija o ovoj glazbeno-liturgijskoj ponudi.

Stoga sam, *duboko svjestan istine da je nepotpuna informacija ujedno i najopasnija dezinformacija*, rado prihvatio prijedlog uredništva da predavanje, koje sam pod gornjim naslovom održao u sklopu ovogodišnjeg glazbenog tečaja u Zagrebu, barem u skraćenom obliku pripremam za za tisak.

Bit će to zapravo pokušaj da se konačno otisne jedna cjelovita informacija o ovoj glazbeno-liturgijskoj realnosti, koja je snažno zaživjela u krilu naše Crkve s uočljivom težnjom da se razvija i jača, o njezinu nastanku, temeljnim ciljevima, rezultatima i načinu rada.

Ideju je nadahnula glazbeno-liturgijska situacija na terenu

Ideju o pokretanju »ZLATNE HARFE«, nadahnula je glazbeno-liturgijska situacija u našim župnim zajednicama na terenu.

I površna analiza glazbenih jedinica, koje čine okosnicu glazbeno-liturgijskog programa većine župnih zajednica našeg crkvenog podneblja, lako će nas uvjeriti u nedostatnu zastupljenost kvalitetnih, glazbeno i sadržajno (tekstualno) vrijednih, popijevki. »Lakša glazba« je, potisnuvši u drugi plan izvornu liturgijsku popijevku, zauzela uočljiv primat u gotovo svim liturgijskim, vjeronaučnim i drugim vjerničkim skupovima.

Mnogi katehete i voditelji crkvenih zborova, koji znaju cijeniti pravu vrijednost i bogatstvo liturgijskog skladnog pjevanja, te glazbeni i liturgijski stručnjaci, više nego jasno uočavaju ovo neprijatno činjenično stanje. Stoga su bili sasvim razumljivi, u zadnje vrijeme sve glasniji, njihovi apeli za poduzimanje konkretnih koraka, kako bi se spriječilo, ili barem usporilo, potpuno »pustošenje« glazbeno-liturgijskih repertoara po našim crkvama.

Posebno uporni i razložni su bili oni pojedinci, za koje je liturgijsko pjevanje jedno nenadomjestivo bogatstvo, koje osvježava, produhovljuje i bitno uljepšava svaki liturgijski čin.

Sve razmišljanja su se uglavnom svodila na zaključak, da treba početi s obnovom, sustavnom i planskom, od najmlađih uzrasta. Pojedini zauzetaji voditelji su ponešto i pokušavali učiniti u svo-

jim pokrajinama, ali jednog zajedničkog domišljenog i doradenog plana, na nivou cijele domovine, nije bilo.

Svu ovu problematiku je, čini se, najcjelovitije uočila Komisija za apostolat i evangelizaciju Vijeća franjevačkih zajednica, razmišljajući o općekatehetskoj i posebno glazbeno-liturgijskoj situaciji naše domovinske Crkve.

Ista Komisija je, shvativši potrebu zajedničke akcije i spremnost na suradnju velikog broja kateheta i voditelja pjevanja na terenu, odlučila oblikovati, doreći i oživotvoriti želje i sugestije mnogih. Ideja je unutar Komisije dugo živjela, dok nije sazeo trenutak da je se ponudi široj javnosti naše domovinske Crkve. Godina 1985., koja je bila proglašena EUROPSKOM GODINOM GLAZBE, učinila nam se prikladnim trenutkom. To je ujedno bio skromni doprinos Vijeća i Komisije ovom značajnom europskom i domovinskom jubileju. Tako je konačno zaživjela »ZLATNA HARFA«.

KONKRETNI CILJEVI »ZLATNE HARFE«

1. Planska i postupna obnova liturgijskog pjevanja u našoj Crkvi

Temeljna preokupacija »Zlatne harfe« je, što se već dalo naslutiti iz uvodnog dijela ovog napisa, planska i postupna obnova liturgijskog pjevanja u našoj domovinskoj Crkvi.

Budući da svaka korjenitija obnova mora početi od najmlađih uzrasta, to će osnovna briga svih voditelja (-ica) crkvenih zborovi biti ozbiljan rad na stvaranju zdravih jezgra, sposobnih i voljnih ponijeti i ostvariti tu obnovu. A to su, kad je riječ o obnovi liturgijskog pjevanja, mali župni i samostanski zborovi.

Stoga je »Zlatna harfa« prvenstveno okrenuta radu s malim zborovima koji su, što bi mnogi voditelji mogli osobno posvjedočiti, nezaobilazne i najisplattnije »škole« budućih pjevača u velikim crkvenim zborovima.

Stoga se usudujem tvrditi da je solidan rad s malim zborom, zapravo samo pravovremeni početak rada na odgoju i stvaranju velikog crkvenog zbora. To je logičan odgojni proces, koji ne trpi preskakanja. Iskustvo je stoljećima potvrđivalo da tamo, gdje se ozbiljno i sustavno radi s malim zborom, nema velikih poteškoća oko podmlađivanja i osvježavanja velikog zbora. Ima, na žalost, dosta voditelja koji ne prihvaćaju ovu općevažecu zakonitost pa, smatrajući rad s malim zborom gubljenjem dragocjenog vremena, isključivu brigu posvećuju odraslim pjevačima.

Redovito je riječ o ambicioznijim voditeljima, koji odmah žele vidjeti rezultate svoga rada. Njima se ne može predbaciti nerad, jer su spremni do besvijesti se zauzeti oko prikupljanja i pronalaznja tzv. »gotovih pjevača« za svoj zbor, ali im se može i mora ozbiljno zamjeriti nespремnost na jedan sustavniji rad na duže staze. Tim više što su voditelji redovito i duhovne osobe koje bi morale članove svoga zbora, uz vježbanje u lijepom pjevanju, ujedno i odgajati i kršćanski uzdizati.

Većina voditelja s vremenom i uvidi svoju pogrešku, ali tragovi na duhovnom liku konkretne župne zajednice trajno ostaju. Uvide, naime, da mnogi članovi njihova tako skupljenog zbora nisu cjelovite i vjerski zdravo formirane osobe, što s vremenom više šteti, nego koristi odgoju i stručnom napredovanju zbora. Takvim pjevačima, recimo, neće biti ništa nenormalno da sve dijelove mise kad su oni »slobodni« jednostavno prepričaju, ili čak prepuše negdje u crkvenom zvoniku ili pokrajnom hodniku. Oni samostalniji i pjevački »nezamjenjiviji«, ubrzo će sebi uzeti pravo da u crkvu dolaze samo na velike blagdane i u zboru pjevaju samo u posebnim prigodama. Na probe će dolaziti kad osobno osjete potrebu, a ne kad to želi voditelj i ostali članovi zbora.

Jasno je da se u ovom slučaju ne može govoriti o crkvenom zboru kao o skupini vjernika koji svojim pjevanjem doprinose ljepoti liturgijskih slavlja cijele zajednice.

U tom slučaju je to jednostavno pjevačka skupina, koja je došla »odraditi« određeni posao u crkvenoj režiji, kao što to inače čine u poduzeću ili nekim drugim pjevačkim društvima.

Normalno je očekivati, da ovakvo ponašanje pojedinih članova zbora uskoro uoče i ostali vjernici konkretne župne zajednice. To ih, u pravilu, duboko vrijeđa i kao ljude i kao kršćane. Mislim da bi voditelji zborova o ovim problematičnim pojavama morali više voditi računa, jer je više nego jasno da taj elitizam, bez odgojnih normi ponašanja, izravno šteti duhovnom rastu zajednice kao cjeline.

Vjerujem da i nije potrebno posebno naglašavati kako je osnovni preduvjet da jedno organizirano društvo (sportsko, pjevačko itd.), normalno živi i radi, da svi članovi dotičnog udruženja ili društva savjesno poštuju »pravila igre« i ponašanja. To pravilo, čini se, ne vrijedi jedino kad je riječ o crkvenim krugovima.

Kao što, recimo, govornička sposobnost nije dovoljna da bi netko mogao izići na propovjedanicu i kompetentno naviještati Riječ Božju, tako ni dobar sluh, lijep glas i izgled, ne mogu, po mom mišljenju, biti dostatan preduvjet da netko uđe u crkveni zbor.

To pojedini voditelji, na žalost, ne uvažavaju, pa i nije nikakvo čudo da su rezultati njihova rada, ne mislim samo na glazbene, redovito nepotpuni. Također je velika opasnost za velike i male crkvene zborove tolerancija tzv. »tutora«. To je skupina koja uvijek ima odlučujuću riječ u radu zbora. Oni redovito predlažu termine proba, radni repertoar i sl. Drugim riječima oni, pored izravnog potkopavanja autoriteta samog voditelja, zapravo maltretiraju povučeniju i pristojniju većinu, koja vrlo lako može takvom zboru, u kojem se »svatko pita«, jednostavno okrenuti leđa.

Stoga bih, iz svoje katehetsko-pastoralne perspektive, savjetovao svim voditeljima malih i velikih crkvenih zborova da se radije opredjeljuju za zrele i izgrađene kršćane, koji u zboru pjevaju isključivo iz ljubavi prema Bogu i svojoj župnoj zajednici, pa makar njihove glazbeno-glasovne mogućnosti bile i skromnije, nego za izabrano društvo veoma sposobnih pjevača i glazbenika čije se ponašanje, životni svjetonazor i privatni život ne uklapaju u posao, koji u Crkvi i crkvenoj organizaciji rade!

Mišljenja sam, da je svaki trijumfalizam i reklamni perfekcionizam u radu s crkvenim zborovima samo velika zabluda i tempirana »pedagoška bomba«, na kojoj sjede voditelji i cjelokupni katehetsko-pastoralni tim konkretne župne zajednice. Samo je pitanje vremena kad će ona biti aktivirana da bi temeljito razrušila višegodišnje napore samog voditelja i njegovih suradnika. Zato su čisto ohrabrujući primjeri sustavnog i planskog rada na jačanju »vlastite glazbene škole«, kroz solidan rad s malim župnim zborovima.

2. Konkretnija i svestranija suradnja među voditeljima crkvnog pjevanja

»ZLATNA HARFA« će, što je ovo trogodišnje iskustvo već pokazalo, znatno bolje povezati i suradnički zblížiti voditelje malih i velikih zborova širom domovine. U ovom trenutku se može samo naslućivati veliko bogatstvo koje će, za našu domovinsku Crkvu, donijeti ova svestrana suradnja i redovita izmjena iskustava i stručnih spoznaja među stotinama voditelja crkvenog pjevanja. »Harfa« je osjetno pokrenula i one malo inertnije katehete i voditelje na ozbiljniji i sustavniji rad s malim zborovima. Zadnjih godina, od kako je »Zlatna harfa« ozbiljno zaživjela, bilo je istinski zanimljivo promatrati iznenadnu glazbeno-liturgijsku probuđenost pojedinih voditelja i »njihove muke« oko pronalaznja prikladnih glazbenih jedinica za »Harfine susrete«.

Na svakom koraku se jednostavno osjećala stvaralačka užurbanost. Voditelji su se dopisivali, tražili savjete i pomoć od iskusnijih i stručnijih kolega. I do sada je ta suradnja, istina, postojala, ali ni izdaleka u tako živom i konkretnom obliku, kako bi bilo i potrebno i normalno. Više je nego očito, da su »Harfini susreti« poticajno djelovali na stvaranje još plodnijeg i svestranijeg suradničkog ozračja.

3. Poticati stvaralački duh unutar pojedinih župnih zajednica

Jedan od veoma važnih ciljeva »Zlatne harfe« je želja da, poštujući i duboko cijeneći svo glazbeno-liturgijsko blago koje do sada imamo, svoje suradnike trajno potiče na nove stvaralačke napore. Činjenica je da mi u Crkvi zaista imamo lijep broj dokazanih umjetnika lijepih i sadržajne riječi i stiha, glazbenih i liturgijskih stručnjaka, da je istinska šteta ako oni to svoje unutarnje bogatstvo trajno ne pretaju u nove oblike žive riječi, tečna stiha i pjevnih melodija, obogaćujući tako svoju Crkvu, narodnu i opću kulturu.

Imajući upravo ovu činjenicu pred očima, te želeći izbjeći programsko »svaštarenje« i nesusta-

van rad, središnji odbor će svake godine, u suradnji sa stručnim žirijem, Institutom za glazbu i pokrajinskim animatorima iz cijele domovine, određivati OKVIRNU TEMU »ZLATNE HARFE« unutar koje će se, NE REMETEĆI POSTOJEĆE VJERONAUCNE PROGRAME, tijekom cijele godine nadahnuto i svestrano stvarati.

Na taj način će svi darovi, a ne samo glazbeni, kojima je obdarena određena vjeronaučna skupina ili župna zajednica, potpuno doći do izražaja. Na taj način su vrata »Zlatne harfe« širom otvorena svima, a ne samo glazbeno nadarenim pojedincima i župama.

Tako će vjeroučenici pojedinih župa, koji neće moći raditi na uvježbavanju glazbeno-liturgijskog programa i tematskih skladbi za »Harfin susret«, svakako moći, na tu istu temu, crtati, pisati pjesme i razmišljanja, poruke i molitve.

Na taj način će »Zlatna harfa« trajno doprinositi stvaranju novog glazbenog, pjesničkog i likovnog duhovnog blaga u našoj Crkvi. Čini se da je upravo ova dimenzija »Zlatne harfe« znatno mogla mnogim katehetama malih župnih zborova. Mnogima od njih, naime, velike poteškoće čine djeca koja, iako imaju izrazito slab sluh, uporno dolaze na probe pjevanja. Takvi su, što više, daleko marljiviji i redovitiji na probama, nego oni s izvrsnim sluhom i glasom. Voditelji su svjesni da ih, iz odgojnih načela, ne smiju tek tako »izgurati« iz zбора, ali i činjenice da s njima, pogotovo ako ih je mnogo, zbor ne može glazbeno i pjevački napredovati. O taktičnosti voditelja će isključivo ovisiti, kako će oni primiti ovu stvaralačku »prekvalifikaciju«. Vješt voditelj, koji uživa povjerenje svojih vjeroučenika, uspjeh će to bez većih poteškoća.

Tim će se dvostruko dobiti. Imat će se »pročišćen« zbor, sposoban za ozbiljan i sustavan rad i izbjeći opasnost, da se neglazbeniji pojedinci osjećaju potpuno beskorisni i manje vrijedni sudionici vjeronaučne skupine.

4. Skladan pjev naše domovinske Crkve

Posebna želja »Zlatne harfe« je da naša domovinska Crkva skladno propjeva. Nikakva tajna nije da smo svaki put do sada, ako je trebalo pripremiti kakav pokrajinski ili općedomovinski liturgijski skup, imali ozbiljnih poteškoća određujući glazbeno-liturgijski program.

Rijetko koju glazbenu jedinicu smo mogli staviti u taj program s potpunom sigurnošću da je znaju pjevati vjernici iz svih naših krajeva. »Zlatna harfa« želi pomoći da se ova poteškoća nadvlada. To će sada, kad imamo jedinstvenu, vrlo kvalitetnu i primjenljivu novu liturgijsku pjesmaricu »PJEVAJMO GOSPODU PJESMU NOVU«, biti znatno lakše ostvariti.

Imajući upravo spomenuti cilj pred očima, središnji odbor je, u dogovoru sa središnjim stručnim žirijem i predstavnicima Instituta za glazbu, odlučio svake godine ponuditi, uz okvirnu temu, tzv. OBVEZNI GLAZBENO-LITURGIJSKI PROGRAM koji će svi mali zborovi u domovini, ukoliko se žele uključiti u »Harfin program« tekuće godine, trebati obvezno uvježbati.

Tako ćemo, nakon niza godina temeljita i sustavna rada, pod stručnim vodstvom Instituta

za glazbu kao najkompetentnijeg stručnog tijela u našoj Crkvi, konačno postići da CIJELA DOMOVINSKA CRKVA SKLADNO PROPJEVA. Koliko će to biti duhovno bogatstvo za svaku pojedinu župnu zajednicu i opću Crkvu i kolika pomoć svim organizatorima budućih pokrajinskih i općedomovinskih liturgijskih slavlja, nije potrebno posebno naglašavati.

»LITURGIJSKA KOŠARICA« — PRAVO RJEŠENJE!

Već prve godine harfina života na općedomovinskom planu, uvidjeli smo da, pored velike većine dobronamjernih i radnih voditelja, ima i onih manje savjesnih koji jednostavno preskoče liturgijski dio programa, predviđenog za zajedničko euharistijsko slavlje, i uvježbavaju samo skladbe predviđene za revijalni dio susreta. Radeći tako, oni su ozbiljno bacali sjenu na TEMELJNE CILJEVE »ZLATNE HARFE«, o kojima je naprijed bilo riječi. S istim voditeljima je bilo poteškoća i nakon uvođenja OBVEZNOG GLAZBENO-LITURGIJSKOG PROGRAMA. Oni su riječ »OBVEZNI« znatno slobodnije »prevodili« i shvaćali. To je bilo posebno uočljivo na euharistijskim slavljinama pokrajinskih susreta. Događalo se, naime, da djeca iz pojedinih župa sudionica za vrijeme euharistijskog slavlja uglavnom šute i nevino se čude, dok njihovi mladi prijatelji uvježbano i oduševljeno pjevaju cjelovit glazbeno-liturgijski program, predviđen za to zajedničko slavlje.

Ljudi su te manjkavosti lako zamjećivali. Mnogi su svoja neslaganja s takvim načinom rada otvoreno očitovali. Posebno uporni su bili župnici ovakvih voditelja. Mnogi od njih su jednostavno zahtijevali da se nešto mijenja, jer da oni takav, revijalni način rada, ne žele ni moralno, ni materijalno podržavati.

Njihove dobronamjerne primjedbe su nas ponukale na nova razmišljanja i traženja propozicijskih odrednica koje će konačno isključiti svaku zlorabu »Harfina« ugleda i imena i sačuvati joj izvornu osebnost i stvaralačku svježinu.

U tim razmišljanjima smo došli na ideju kojom je, po mišljenju mnogih, »ZLATNA HARFA« dobila svoj konačni, stvaralačko-obnoviteljski profil. Riječ je o spomenutoj »LITURGIJSKOJ KOŠARICI« kojom ćemo, svim radnim i dobronamjernim katehetama i voditeljima osigurati potrebni radni mir, a samu inicijativu zaštititi od radne neozbiljnosti neodgovornije manjine.

Sada novo pravilo, koje je ujedno i uvjet sudjelovanja na pokrajinskim susretima »Zlatne harfe«, glasi: SVAKI MALI ZBOR, NA POKRAJINSKOM SUSRETU »ZLATNE HARFE«, PJEVA OBVEZNO BAREM DVIJE SKLADBE (a može i više!), OD KOJIH JEDNA MORA BITI TEMATSKA, DOK DRUGU SKLADBU (-DBE), PREDSTAVNIK ZBORA IZVLAČI IZ »LITURGIJSKE KOŠARICE«, U KOJOJ SU PAPIRICI S NASLOVIMA LITURGIJSKIH PJESAMA IZ »OBVEZNOG GLAZBENO-LITURGIJSKOG PROGRAMA« TEKUĆE, ODNOSNO TEKUĆE I PRETHODNIH GODINA!

Ovom izmjenom je konačno zajamčena potpuna ozbiljnost u radu i isključena svaka površnost i »igra na trenutno nadahnuće«. Sada će zacijelo svaki voditelj (-ica) najprije temeljito uvježbati

cjelovit glazbeno-liturgijski program, pa će tek onda razmišljati o tematskoj skladbi i drugim pojedinostima. To također znači, da više neće biti potrebno »tjerati« pojedine voditelje da više sje- de za glazbalom i ozbiljnije rade sa zborom. Za sve će se »savjesno« brinuti čarobna »LITURGIJ- SKA KOŠARICA«.

Središnji žiri i zastupnici Instituta, koji će su- stavno određivati njezin godišnji sadržaj, izričito će voditi računa o različitim mogućnostima poje- dinih voditelja i zborova.

Nastojat će da godišnji sadržaj »košarice« ne bude ni pretežak, kako ga ne bi mogla svladati svaka marljivija katehistica ili voditeljica, ali ni toliko lagan, da ga se može izvoditi bez ozbiljni- jeg vježbanja.

Mi smo u središnjem odboru duboko svjesni da je »liturgijska košarica« nova »harfina« kvali- teta koju dio voditelja, nenaviknutih na sustavan i uporan rad, zbog njezine zahtjevnosti, neće pozdraviti. Ipak smo se odlučili za ovaj korak uvi- djevši da je to zapravo jedini put, kojim možemo stići do postavljenog cilja.

»HARFINE« KAZETE KAO POTICAJ I RADNO POMAGALO

Prve godine smo organizirali, pored pokrajini- skih susret, završno zborovanje u Đakovu. Uvi- djeli smo, međutim, da će ta završna domovinska zborovanja donositi, pored svih dobrih strana, i velike poteškoće organizacijske i ekonomske pri- rode. Posebno su bili neprihvatljivi skupi putni aranžmani. Sve je to ponukalo središnji odbor na nova razmišljanja i iznalaženje novih oblika orga- niziranja harfinih susreta koji će biti poticajni za voditelje i sudionike s jedne strane, te financijski prihvatljiviji s druge strane.

Rezultat tih razmišljanja bio je zaključak da se svake godine, ako bude dovoljno kvalitetnog materijala, umjesto završnog susreta, snima te- matska kazeta »Zlatne harfe«, na kojoj će biti naj- kvalitetnija glazbena ostvarenja s pokrajinskih su- sreta. Ovom izmjenom smo željeli, kao što je već spomenuto, sve voditelje malih zborova potaći na što predaniji i savjesniji rad i široj Crkvi omo- gućiti izravni uvid u rezultate i način rada »Zlat- ne harfe«. Na taj način se želi sačuvati sve što istinski vrijedno nastane unutar »Zlatne harfe« i omogućiti drugima da se tim rezultatima okoriste.

Uskoro je ideja dopunjena prijedlogom da se, uz tematsku kazetu, svake godine nastoji snimiti

i liturgijska kazeta »Zlatne harfe«, na kojoj bi prvenstveno bile liturgijske skladbe iz OBVEZ- NOG GLAZBENO-LITURGIJSKOG PROGRAMA TEKUCE GODINE, odnosno tekuće i prethodnih godina. To je, shvatili smo, najizravniji put, da se pomogne brojnim katehetama i voditeljima koji imaju izrazito skromno glazbeno znanje i ni- kakve mogućnosti daljnjeg napredovanja da i oni, koristeći liturgijske kazete (koje bi trebale biti stvarni uzorak kvalitetnog i pravilnog liturgijskog pjevanja), mogu uvježbati najosnovnije liturgij- ske popijevke sa svojim malim pjevačima i tako obogatiti svoja liturgijska slavlja. Spomenute ka- zete bi, na isti način, pomogle i ostalim vjernici- ma, koji imaju želje i volje, da aktivnije sudjeluju u liturgijskom životu svojih konkretnih vjernih- kih zajednica. Na taj način bismo, nakon nekoliko go- dina zaista ozbiljna i planskog rada, pored bogat- stva novih tematskih skladbi, na kazetama imali i sve važnije glazbene jedinice iz nove liturgijske pjesmarice »PJEVAJMO GOSPODU PJESMU NOVU«. Koliko će to biti blago za sve katehete i vjernike koji istinski vole kvalitetno liturgijsko pjevanje, nije potrebno posebno naglašavati. Ta- kođer je odlučeno da se svake godine, uz temat- sku kazetu, otisnu i partiture svih odabranih sklad- ba, kako bi odmah bile dostupne svim voditeljima, koji to žele.

O izboru skladbi za tematsku kazetu, njihovu- j pripremi za snimanje i samom snimanju, stručnu brigu vodi središnji odbor i središnji žiri. U žiriju su profesori glazbenog odgoja na Institutu za glaz- bu i drugim našim srednjim i visokim katoličkim školama. Sve to, cjelokupnom radu, jamči potpu- nu ozbiljnost i neophodnu stručnost.

Koliko su ljudi ozbiljno prihvatili ovu inicija- tivu, možda najrječitije govori podatak da se ove godine uključilo preko 130 zborova u harfino stva- ralačko kolo.

To praktično znači, da je pod okriljem »Zlat- ne harfe« preko 5.000 mladih pjevača, zajedno sa svojim voditeljima, uvježbavalo određeni glazbe- no-liturgijski program i tematske skladbe za svo- je pokrajinske susrete. Ako se imaju na umu osta- li članovi katehetsko-pastoralnog tima, roditelji i ukućani svih malih sudionika, koji sve to skupa na svoj način proživljavaju i pomažu, može se s razložnim zadovoljstvom ustvrditi da je »ZLATNA HARFA« već pokrenula jednu zaista snažnu glaz- beno-liturgijsku bujicu u našoj domovinskoj Crk- vi, koja obećava, ukoliko je se pravilno usmjeri, uočljive i sasvim korisne plodove.

TEKSTOVI ZA »ZLATNU HARFU« 1988.

Mole se svi tekstopisci kao i naručioc tekstova za »Zlatnu harfu 1988.« da pošalju tekstove komisi- ji najkasnije do kraja mjeseca listopada, kako bi stručnjaci mogli na vrijeme pregledati tekstove i dostaviti ih skladateljima. Tekstovi neka se šalju pod pseudonimom, a kuvertu s pseudonimom i pravim imenom neka pošalju na Institut za crkve- nu glazbu, Zagreb, Kaptol 29. Isti postupak vrijedi i za skladatelje, s time da pošalju sve na Institut.

RUKOPISI ZA »SV. CECILIJU« BR. 3 I 4

Rukopisi za »Sv. Ceciliju« br. 3 primaju se u Uredništvu do 15. kolovoza 1987. g. a za br. 4 do 15. listopada. Ponovno molimo poštovane suradni- ke da uz članak načine i kratak sažetak na hrvat- skom i jednom svjetskom jeziku. Hvala!

Uredništvo.